

אין זונות שמחות

אני משתגעת מאנשים שחושבים שזונות נהנות מהעיסוק שלהן. הסיפור של חלי סנדלר, הקבצנית הכי מפורסמת בתל אביב שנפלה לסמים ועסקה בזנות, מוכיח עד כמה אין לפרוצות זכות בחירה

אורית נבון | מגזין | mako פורסם 07/05/15 03:36

יהי זכרה ברוך. חלי סנדלר

צילום: צילום מסך

באחת הסצנות היותר נוגעות בסרט "אישה יפה", ג'וליה רוברטס מסתגרת בשירותים לפני האקט, מה שמטריד מאוד את הלקוח ריצ'רד גיר. אין לו ספק שהיא עושה שם סמים, על כן הוא פורץ לחדר ודורש ממנה בכעס להראות לו מה היא מחביאה שם מאחורי הגב. היא מצדה מסרבת לגלות, ובתום מאבק קצר הוא מצליח לפתוח את ידה: "זה חוט דנטלי, אוקיי?", היא מטיחה בו במבוכה, "בסך הכל רציתי לנקות את השיניים עם פאקינג חוט דנטלי!"

בשבוע שעבר הלכה לעולמה חלי סנדלר, הפרוצה הכי מפורסמת בתל אביב. בת 35 הייתה במותה, אבל נראתה בת 60. לחלי היו שיער מלוכלך ופרוע, ציפורניים שבורות ופיגורה חולנית של נרקומנית. חוט דנטלי? נו באמת, השיניים שלה נשרו כבר מזמן. כי במציאות, לזונות רחוב אין חיוך כובש ותלתלים שמפוזרים יפה על הכרית, גם לא מיליונר במרצדס שחורה שיהפוך אותן לליידיז פתאום. הטרגדיה של חלי היא תזכורת לפער העצום בין הדימוי של הזנות בעיני אנשים מסויימים, לבין מה שהיא באמת. והאמת היא, שאין זונות שמחות.

* * *

יש לי וידוי: טרם יצא לי לפגוש זונה במציאות. רצה הגורל והזונה היחידה שהכרתי כלל לא עסקה בזנות – יותר בכיוון של מרצה באוניברסיטה שמיררה את חי. ובאמת, בנסיבות אחרות סביר להניח שלא הייתי מתעניינת במותה של חלי סנדלר; מה לי ולזונת רחוב? שמתה מדום לב כתוצאה משימוש בסמים? אבל לפני כמה שנים היא כיכבה בסרטו של בוקי נאה, "להציל את חלי", ששודר בערוץ 10, ולכן כשנודע לי על מותה הרגשתי כאילו אנחנו בכל זאת קצת מכירות. אולי כי זו הייתה הפעם הראשונה שראיתי מצלמה מחטטת כך בחייה של פרוצה מסוממת, אולי כי סיפור חייה הדהים אותי; כך או כך, היא נכנסה ללבי.

מה שמפחיד, שנקודת הפתיחה שלה הייתה מוצלחת להפליא: היא ידעה לקרוא כבר בגיל ארבע, השתתפה בקורס רובוטיקה בטכניון וסומנה כתלמידה מחוננת שצפוי לה עתיד מזהיר. אבל בגיל 17 היא ברחה מהבית לאילת, שם גילתה את הסמים, ובמכון הגמילה התאהבה במדריך שלה, סיפרו בני משפחתה השבוע. "יחד שניהם נפלו לסמים, וזהו, היא עזבה אותנו." חלי החלה לעבוד כחשפנית במועדון באזור הבורסה – כן, ככה זה מתחיל, לתשומת לבם של כל אלה שאומרים ש"זה בסך הכל ריקוד על עמוד". משם הדרך לרחוב הייתה קצרה.

"הייתי יפה, רקדנית טובה", סיפרה חלי בסרטו של בוקי, "הרווחתי אלף דולר בלילה והייתי הולכת ללוד לקנות סמים טובים". אבל כשהתחילה עם זריקות, עברה לזנות. מציצה עם קונדום - גג שלושים", פירטה מול המצלמה את המחירון שלה. הכריזמה שלה הייתה יכולה להוביל אותה

למקומות כל כך אחרים, אבל בכל פעם שאנשים טובים ניסו לעזור לה, היא ברחה בחזרה לתחנה המרכזית בתל אביב, לחיי הרחוב שהכירה .
נאה, לשעבר כתב הפלילים של ידיעות שמעביר סיורים בדרום תל אביב, לקח אותה תחת חסות וניסה לשלוח אותה לגמילה לא פעם, ללא הצלחה". במקרה שלה", אמר יעקב אילוז, מנהל מרכז גמילה פרטי בקריית אתא שבו אושפזה, "הגמילה היא 20 אחוז מהסמים, ו-80 אחוז מאורח החיים".

* * *

אז איך יש כאלה שחושבים שזנות היא השלמת הכנסה כמעט-לגיטימית? הכי אני משתגעת מגברים שחושבים שזנות נהנות מהעיסוק שלהן; מכירים את כתבות המגזין העמוקות האלה שמציעות לקורא "זווית הסתכלות אחרת" על "הנושא המורכב?"

אני זוכרת כתבה שפורסמה במגזין לגברים, שהגישה "יודיו של נערה עובדת": "סטודנטית למשפטים שעובדת בזנות לפרנסתה ומרוויחה אלפי שקלים בלילה, בזמן שחברותיה התפרניות קורעות את התחת במלצרות. ובעצם, למה לא? הרי אם אישה בוחרת לקיים יחסי מין לפרנסתה, זה אומר שהיא אוהבת את זה, לא?" בדיוק כמו שעובדת סוציאלית אוהבת לעזור לאנשים ומורה למתמטיקה אוהבת מתמטיקה – כל אחד עובד במה שהוא טוב בו", הסביר לי פעם איזה ג'נטלמן .
ועוד טיעון חביב: "לא כולן צריכות קשר רגשי בשביל סקס, יש כאלה שבשבילן זה לא ביג דיל". כמה אהבל צריך להיות כדי לחשוב שסקס עם שלושה-ארבעה-עשרה גברים בלילה, זה לא ביג דיל? כמה אטימות צריך כדי לחשוב שזנות נהנות, כלומר מגיעות לסיפוק מיני? מדהים איזה סיפורים אנשים – במקרה הזה גברים – מספרים לעצמם כדי לא להרגיש שמוקים נצלנים חסרי לב.

יש גם את אלה שמנסים להפוך את הפרוצות לפמיניסטיות בכלל, לוחמות חופש נועזות שלוקחות חלק בשחרור האישה. "לכל אישה יש זכות על גופה", הם אומרים, "ואם מישהי מתגאה בגוף שלה ורוצה לעשות מזה כסף, אי אפשר להחליט בשבילה שזה לא בסדר."

אז זהו שהסטטיסטיקה לא משאירה שום פתח לדין: כ-80 אחוז מהנשים שעוסקות בזנות עברו התעללות מינית בילדותן; יותר מ-90 אחוז מהן עובדות תחת פיקוח של סרסור. בעולם, הנתונים מדברים על כך שאלימות היא חלק בלתי נפרד מחייהן של זונות: באנגליה 87 אחוז מהזונות היו קורבנות של אלימות, בארה"ב 78 אחוז מהעוסקות בזנות נאנסו על ידי לקוחות או סרסורים, 49 פעמים בשנה בממוצע. אז על איזו זכות בחירה מדברים פה? על איזה פאן? הנשים הללו נמצאות במצוקה רגשית כה קשה, שאין להן כל יכולת שיפוט.

* * *

ברגע אופטימי בסרט, אחרי שמונה ימי גמילה, חלי מסתכלת על עצמה במראה וצוהלת: "אני חמודה, אני אוהבת את עצמי, אני אוהבת את הלב שלי". אחרי שבועיים היא ברחה שוב; חזרה להשתמש עד הסוף המר.

מותה הוא הזדמנות להזכיר את מה שלמרבה הצער לא ברור מאליו לכולם: אין שום דבר סקסי בזנות. זונות לא "אוהבות את זה", זונות לא "בוחרות בזה". כל זונה אומללה בדרכה, כל זונה מוכרת את גופה ואת נפשה בשביל סמים או בגלל טראומה שהובילה אותה לשם. זנות זה מקום שמידרדרים אליו. לא מקום שבוחרים להיות בו.